

Przyszłe wnioski ustawodawcze dotyczące UGW

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących unii gospodarczej i walutowej (UGW):
odpowiedź na komunikaty Komisji (2013/2609(RSP))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikaty Komisji zatytułowane „Koordynacja *ex ante* planów zasadniczych reform polityki gospodarczej” (COM(2013)0166) oraz „Wprowadzenie instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności” (COM(2013)0165),
- uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących UGW (O-000060/2013 – B7-0204/2013),
- uwzględniając Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej z dnia 2 marca 2012 r. zwany dalej „paktem fiskalnym”,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 13 i 14 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz głębokiej i autentycznej unii gospodarczej i walutowej z dnia 28 listopada 2012 r.,
- uwzględniając sprawozdanie przewodniczącego Rady Europejskiej z dnia 5 grudnia 2012 r. zatytułowane „W kierunku autentycznej unii gospodarczej i walutowej”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy zatytułowanego „W kierunku autentycznej unii gospodarczej i walutowej”¹, zwanego dalej „sprawozdaniem Thyssen”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro², zwaną dalej „sprawozdaniem Feio”,
- uwzględniając rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 i (UE) nr 1175/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r., zwane dalej „sześciopakiem”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego okresu oceny na potrzeby koordynacji polityki gospodarczej³,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr .../2013 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro oraz uwzględniając rozporządzenie (UE) nr .../2013 w sprawie wzmocnienia nadzoru

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0430.

² Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 41.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0542.

gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej, zwane dalej „dwupakiem”,

- uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczącego Barroso i wiceprzewodniczącego Rehna z dnia 20 lutego 2013 r. wydane przy okazji rozmów trójstronnych na temat zawartego w „dwupaku” prawodawstwa dotyczącego zarządzania gospodarczego w strefie euro (numer referencyjny MEMO/13/126),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w art. 11 paktu fiskalnego państwa członkowskie będące jego sygnatariuszami uzgodniły, że należy „dopilnować, aby wszystkie znaczące reformy polityki gospodarczej, jakie planują przeprowadzić, zostaną wcześniej przedyskutowane oraz – w razie potrzeby – skoordynowane ze sobą” oraz uzgodniły, aby w tego rodzaju „koordynację zaangażowane zostały instytucje Unii Europejskiej, jak wymaga tego prawodawstwo UE”;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 15 paktu fiskalnego traktat powinien zostać włączony do prawodawstwa UE w ciągu pięciu lat „na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania”, a także mając na uwadze komunikaty Komisji COM(2013)0165 i COM(2013)0166 oraz oczekiwane wnioski legislacyjne, gdyż działania podjęte w ich następstwie można postrzegać jako kroki w tym kierunku;
- C. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Feio z 2010 r. Parlament już zawarł zalecenie dotyczące „wprowadzenia szczególnych procedur i wymogu, aby przed podjęciem decyzji w zakresie polityki gospodarczej państwa członkowskie, w szczególności należące do strefy euro, informowały siebie nawzajem oraz Komisję o oczekiwanych znaczących efektach ubocznych, które mogą zagrażać sprawnemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW)”;
- D. mając na uwadze, że w oświadczeniu towarzyszącym „dwupakowi” wezwano do utworzenia znacznie wzmocnionych ram nadzoru i kontroli gospodarczej i budżetowej oraz do dalszego rozwijania europejskiej zdolności fiskalnej dla czasowego wdrożenia zrównoważonych i pobudzających wzrost reform strukturalnych wspierających zasadę, zgodnie z którą działania w kierunku większej odpowiedzialności i dyscypliny gospodarczej powinny być połączone ze wzrostem solidarności oraz z bardziej gruntowną integracją procesu decyzyjnego w obszarach polityki takich jak opodatkowanie i rynki pracy, jako ważny instrument solidarności; mając na uwadze, że w oświadczeniu tym podkreślono zasadę, zgodnie z którą działania na rzecz ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej muszą iść w parze ze wzrostem solidarności;
- E. mając na uwadze, że w ust. 11 sprawozdania Thyssen podkreślono, że „faktyczna UGW” nie może ograniczać się do systemu przepisów, lecz wymaga zwiększonych możliwości budżetowych opartych na konkretnych zasobach własnych;
- F. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Thyssen odnotowano, że wysokiej jakości i wiarygodne europejskie statystyki leżą u podstaw nowego zarządzania gospodarką i jego głównych procesów decyzyjnych; mając na uwadze, że jako warunek wstępny należy zachować rzeczywistą niezależność europejskiego systemu statystycznego zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim oraz że zamiar opracowania w sposób

ustandaryzowany standardów rachunkowości publicznej we wszystkich państwach członkowskich będzie niezbędnym uzupełnieniem szerszych uprawnień wykonawczych Komisji przy weryfikacji jakości krajowych źródeł wykorzystywanych do określania wysokości zadłużenia i deficytu w ramach rzeczywistej unii fiskalnej;

Ogólna ocena komunikatów Komisji

1. odnotowuje wysiłki Komisji zmierzające do czynienia dalszych postępów w zakresie makroekonomicznego zarządzania w Unii w oparciu o „sześciopak” i „dwupak”; podkreśla jednak, że pełne wdrożenie nowych ram musi poprzedzać wszelkie nowe wnioski;
2. wskazuje, że tworzenie opartego na zachętach mechanizmu egzekwowania mającego na celu podniesienie poziomu solidarności, spójności i konkurencyjności musi iść w parze z dodatkowymi nakładami na koordynację polityki gospodarczej, zgodnie z zapisem w oświadczeniu Komisji towarzyszącym „dwupakowi”, w celu przestrzegania zasady, zgodnie z którą „działania w kierunku większej odpowiedzialności i dyscypliny gospodarczej łączą się ze wzrostem solidarności”;
3. podkreśla, że wszelkie kolejne wnioski muszą zapewniać wyraźną wartość dodaną w odniesieniu do istniejących instrumentów, takich jak instrumenty w ramach polityki spójności;
4. podkreśla, że wysiłki na rzecz koordynacji nie mogą zacierać poszczególnych zakresów odpowiedzialności na różnych szczeblach procesu podejmowania decyzji;
5. ponownie stwierdza, że zarządzanie w UE nie może naruszać prerogatyw Parlamentu Europejskiego i parlamentów państw członkowskich, szczególnie wówczas, gdy planowane jest przesunięcie uprawnień; podkreśla, że rzeczywista legitymacja i odpowiedzialność wymagają podejmowania demokratycznych decyzji i muszą zostać zapewnione na szczeblu krajowym i unijnym – odpowiednio – przez parlamenty państw członkowskich i Parlament Europejski; przypomina zasadę zawartą we wnioskach z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w grudniu 2012 r., zgodnie z którą „w całym procesie celem ogólnym pozostaje zapewnienie demokratycznej legitymacji i odpowiedzialności na szczeblu, na którym podejmuje się i wdraża decyzje”; podkreśla, że mechanizmy koordynacji *ex-ante* oraz instrumenty na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinny mieć zastosowanie do wszystkich państw członkowskich, które przyjęły euro jako swoją walutę, przy czym inne państwa członkowskie mają możliwość przyłączenia się na stałe tej grupy; wzywa Komisję do zapisanie takiego obowiązkowego uprawnomocnienia przez parlamenty państw członkowskich w kolejnych wnioskach legislacyjnych, a także do zapewnienia większego zaangażowania partnerów społecznych w koordynację gospodarczą;
6. jest zdania, że komunikaty te nie zostały optymalnie zaplanowane w czasie; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego przyjęcia kodeksu dotyczącego konwergencji w ramach europejskiego semestru, w oparciu o strategię „Europa 2020” i z uwzględnieniem solidnego filara społecznego;
7. ponownie stwierdza, że Komisja musi w pełni uwzględnić rolę Parlamentu jako współustawodawcy; jest rozczarowany, iż niedawne komunikaty w sprawie UGW nie odzwierciedlają stanowiska przyjętego przez Parlament Europejski w trakcie negocjacji dotyczących pogłębienia UGW, a proponując strukturę opartą na dialogu, przewidują jedynie bardzo ograniczoną kontrolę parlamentarną; podkreśla, że Parlament jest na równi z

Radą organem władzy ustawodawczej i budżetowej;

8. jest rozczarowany, iż obszary polityki ujęte w komunikatach dotyczą głównie konkurencyjności cenowej i nie obejmują unikania zobowiązań podatkowych ani wymiaru społecznego oraz wymiaru związanego z zatrudnieniem;
9. podkreśla, że wnioski ustawodawcze dotyczące obu komunikatów powinny podlegać zwykłej procedurze ustawodawczej;

Koordinacja ex ante planów zasadniczych reform polityki gospodarczej

10. jest zdania, że formalna koordynacja ex-ante reform polityki gospodarczej na poziomie UE jest istotna i powinna zostać wzmocniona w oparciu o metodę wspólnotową, oraz że powinna dotyczyć kluczowych krajowych reform polityki gospodarczej przewidzianych w krajowych programach reform o możliwych do wykazania ewentualnych skutkach ubocznych; uważa, że wszelka tego typu koordynacja ex-post powinna być dostosowana do instrumentów unijnego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej, o którym mowa w art. 2a rozporządzenia (UE) nr 1175/2011 i, w stosowanych przypadkach, powinna być opracowana z uwzględnieniem nowych instrumentów solidarności i instrumentów opartych na zachętach;
11. jest zdania, że bardziej gruntowna integracja koordynacji ex-ante i procesu podejmowania decyzji w obszarach polityki na szczeblu UE musi wspierać się na solidnych fundamentach, jakim są oficjalne statystyki oraz, że w szczególności dalsza koordynacja budżetowa w Unii wymaga skonsolidowanych danych dotyczących rachunków funduszy publicznych Unii, państw członkowskich oraz lokalnych i regionalnych władz; uważa w związku z tym, że Komisja powinna uwzględnić w przyszłych wnioskach ustawodawczych przygotowywanie takich skonsolidowanych danych;
12. ubolewa z powodu niejasnych sformułowań i zbyt mało ścisłych definicji niektórych zaproponowanych kryteriów dotyczących zasadniczych reform polityki gospodarczej, jak np. „względy polityki gospodarczej”; domaga się dodania nowych specjalnych kryteriów opierających się na europejskim semestrze i na strategii „Europa 2020”, w celu wskazywania kluczowych reform z uwzględnieniem charakterystycznych uwarunkowań krajowych i z poszanowaniem zasady pomocniczości;
13. podkreśla, że mechanizmy, które mają zostać wprowadzone w związku z koordynacją ex-ante powinny mieć zastosowanie do wszystkich państw członkowskich strefy euro i być otwarte dla wszystkich państw członkowskich Unii, przy czym uwzględnić należy większą współzależność państw członkowskich strefy euro; jest zdania, że udział państw członkowskich w programie powinien być dobrowolny;
14. wzywa do opracowania przejrzystych i integracyjnych planów reform oraz do podania tych planów do wiadomości publicznej; ponadto nawołuje do społecznego dialogu z udziałem zainteresowanych stron w społeczeństwie, przy czym dialog ten powinien odgrywać centralną i wyraźną rolę w dyskusjach dotyczących koordynacji ex-ante;
15. wzywa do zastosowania w tym procesie szczegółowego projektu, za pośrednictwem którego Komisja będzie informowana oraz będzie miała możliwość zgłaszania uwag do planowanych reform przed ich ostatecznym zatwierdzeniem;

16. wzywa do włączenia tego nowego instrumentu koordynacji do procesu europejskiego semestru, a także do przyznania Parlamentowi Europejskiemu roli w zapewnianiu demokratycznej rozliczalności;
17. podkreśla, że koordynacja ex-ante powinna dbać o to, by nie przytłumić krajowych wysiłków w dziedzinie reformy i dopilnować, by reformy nie były odraczane, chyba że ich oczekiwane skutki byłyby na tyle znaczne, że uzasadniałyby ponowną ocenę reform;

Wprowadzenie instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności

18. jest zdania, że zaproponowany nowy instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinien opierać się na warunkowości, solidarności i konwergencji; uważa, że taki instrument powinien zostać uruchomiony dopiero po ustaleniu przypadków nierównowagi społecznej oraz konieczności znacznych długoterminowych zrównoważonych i pobudzających wzrost reform strukturalnych, w oparciu o ocenę spójności kodeksu konwergencji i krajowych planów wdrażania, przy formalnym zaangażowaniu Parlamentu, Rady i parlamentów państw członkowskich;
19. podkreśla, że nowy instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności, który ma zostać wprowadzony, powinien mieć zastosowanie do wszystkich państw członkowskich strefy euro i być otwarty dla wszystkich państw członkowskich Unii, przy czym uwzględnić należy większą współzależność państw członkowskich strefy euro; jest zdania, że udział państw członkowskich w programie powinien być dobrowolny;
20. jest zdania, że olbrzymie znaczenie ma zagwarantowanie, by ten nowy instrument był zatwierdzany zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą oraz by opierał się na metodzie wspólnotowej i przewidywał należyłą kontrolę Parlamentu Europejskiego, umożliwiając zatwierdzanie odnośnych środków budżetowych indywidualnie w każdym przypadku;
21. podkreśla, że zdawanie sprawozdania rocznego w sprawie planu krajowego, a także monitorowanie i wdrażanie tego planu powinno opierać się na wzmocnionym europejskim semestrze, bez uszczerbku dla kontroli budżetowej UE;
22. uważa, że instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinien być narzędziem służącym zwiększeniu zdolności budżetowych oraz powinien być ukierunkowany na warunkowe wsparcie reform strukturalnych z myślą o zwiększeniu konkurencyjności, wzrostu i spójności społecznej, zapewnieniu ściślejszej koordynacji gospodarczych strategii politycznych oraz trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich, a także podejmowaniu problemu braku równowagi i różnic strukturalnych; uważa, że takie instrumenty są fundamentem prawdziwych zdolności płatniczych;
23. podkreśla, że z takich zdolności budżetowych powinny oczywiście korzystać tylko państwa członkowskie przyczyniające się do nich;
24. jest rozczarowany, iż w komunikatach nie zastosowano się do jednolitego porządku prawnego w Europie przy formułowaniu zasad dotyczących umów między UE a państwami członkowskimi; jest zdania, że wyrażenie „ustalenia umowne” jest niewłaściwe, gdyż mechanizm przewidziany w komunikatach w rzeczywistości nie jest „umową” podlegającą prawu publicznemu lub prywatnemu, a raczej opartym na zachętach mechanizmem egzekwowania w dziedzinie koordynacji polityki gospodarczej;

25. podkreśla, że plany reform muszą być opracowywane przez państwa członkowskie, przy należytym zaangażowaniu parlamentów narodowych zgodnie z wewnętrznymi rozwiązaniami konstytucyjnymi oraz we współpracy z Komisją, a jednocześnie przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości i niezbędnej ochrony odpowiedniej przestrzeni politycznej z myślą o wdrażaniu do prawa krajowego oraz o demokratycznym procesie w poszczególnych państwach członkowskich;
26. wskazuje, że ewentualne krótkoterminowe negatywne skutki wdrażania reform strukturalnych, a w szczególności trudności społeczne i polityczne, będą mogły zostać złagodzone i łatwiej zaakceptowane przez obywateli, jeżeli wprowadzony zostanie mechanizm zachęt wspierający reformy; ponadto stwierdza, że mechanizm ten powinien być finansowany za pomocą nowego środka uruchomionego i zarządzanego w ramach metody wspólnotowej, jako integralna część budżetu UE, jednak poza pułapami WRF, tak aby zagwarantować pełne zaangażowanie Parlamentu Europejskiego jako ustawodawcy i organu władzy budżetowej;
27. stwierdza, że podejmowane środki nie powinny mieć negatywnego wpływu na włączenie społeczne, prawa pracowników, opiekę zdrowotną i inne zagadnienia społeczne, także w perspektywie krótkoterminowej;
28. podkreśla, że instrument ten powinien unikać problemów związanych z pokusami nadużycia; uważa, że w tym celu Komisja powinna dopilnować, by nie dochodziło do opóźnień reform aż do momentu ich zakwalifikowania do uzyskania wsparcia finansowego, a także by instrument nie przewidywał zachęt odnośnie do reform, które zostałyby wdrożone nawet bez unijnego wsparcia;
29. podkreśla, że instrument ten powinien unikać powielania środków polityki spójności;

o

o o

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji oraz Radzie.